



Папа Францішак

Зараз час місіі і адвагі, адважнага ўмацавання няўстойлівых крокаў, аднаўлення смаку прысвячэння сябе Евангеллю і даверу да сілы, якую нясе місія. Гэта час адвагі, нават калі яе наяўнасць не з'яўляецца гарантыяй поспеху. Яна патрабуецца ад нас для таго, каб змагацца, але неабавязкова, каб перамагчы; каб абвешчаць, але неабавязкова, каб пераканаць. Адвага патрэбна, каб быць альтэрнатыўнымі свету, аднак, ніколі не станавіцца палемічнымі ці агрэсіўнымі. Каб быць адкрытымі для ўсіх, не памяншаючы абсалютнасці і выключнасці Хрыста, адзінага Збаўцы ўсіх. Каб змагацца з нявер'ем, але не станавіцца пыхлівымі.

Анёл Панскі са Святым Айцом, 23.10.2016 †



Кс. бп Аляксандр Кашкевіч

Калі адгаворваем Ружанец, разважаем таямніцы з жыцця Езуса і Марыі, вучымся яднаць нашу штодзённасць з Богам, прымаць усё, што Ён нам дае, з верай, пакорай і ўдзячнасцю. Таму ружанцовая малітва з'яўляецца вялікай і незвычайнай школай рэчаіснасці, у якой кожны знойдзе штосьці для сябе: дзіця і стары, мужчына і жанчына, свецкая і духоўная асоба, бедны і багаты, прастак і мудрэц, святы і грэшнік.

Для ўсіх, хто моліцца Ружанцам, ён становіцца цудоўнай духоўнай ежай, якая ўзбагачае, умацоўвае, напаўняе сэрца супакоем, мужнасцю і сапраўднай Божай

радасцю.

*Фрагмент гаміліі, прамоўленай падчас сустрэчы Колаў Жывога Ружанца ў Капцёўцы,
29.10.2016*



Кс. абп Тадэвуш Кандрусевіч

Нам неабходна прызнаць сваю грахоўнасць і недасканаласць. Прыняцце ўласных памылак з'яўляецца першым крокам да вырашэння праблемы, якая з-за іх узнікла. У той жа час абвінавачванне іншага ў асабістых цяжкасцях, асабліва духоўных, нічога не дасць, бо не вядзе да іх урэгулявання. У адной старой хрысціянскай прыказцы гаворыцца, што зграшыць – гэта па-чалавечы, таму што з-за першароднага граху мы схільныя да зла. Але трываць у граху – ужо д'ябальская справа.

Прыярытэтам жыцця неабходна выбіраць пакору, а не ганарлівасць. Гонар – гэта стаўленне, якое прымушае нас як быццам “крэдытаваць” сябе саміх. Вось, маўляў, я здольнейшы, разумнейшы, спраўнейшы, прыгажэйшы, мацнейшы за іншых і г. д. Але трэба памятаць аб тым, што Бог, а не чалавек, мае апошняе слова і што час усё расставіць па сваіх месцах. Гісторыя пацвердзіла гэта неаднойчы.

У нас няма кантролю над часам. Кожны мае абмежаваную, вызначаную Богам колькасць сардэчных скарачэнняў. Таму не ганарлівасць, але Хрыстова пакара будзе лічыцца ў канцы жыцця.

Фрагмент гаміліі, прамоўленай у ХХХ Звычайную нядзелю